

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐπὶ τοῦ σχεδίου Νόμου «περὶ κυρώσεως τοῦ κειμένου τῆς Διεθοῦς Συμβάσεως τῶν Παρισίων τοῦ 1883, πρὸς προστασίαν τῆς Βιομηχανικῆς Ἰδιοκτησίας», ὡς ἀνεθεωρήθη τελευταίως ἐν Στοκχόλμῃ τὴν 14ην Ἰουλίου 1967.

Πρὸς τὴν Ἐ' Ἀναθεωρητικὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Εἰς τὴν Διεθνή Σύμβασιν τῶν Παρισίων τοῦ 1883, δι' ἧς συνεστήθη ἑνωσις Κρατῶν διὰ τὴν ἐπ' ἀμοιβαίότητι προστασίαν τῶν ἀντικειμένων τῆς Ἐμπορικῆς καὶ Βιομηχανικῆς Ἰδιοκτησίας, ὡς ταῦτα ἐν παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 1 τῆς Συμβάσεως ὀρίζονται καὶ εἰς ἣν ἔχουν προσχωρήσει ἅπαντα σχεδὸν τὰ Κράτη (80), ἡ Ἑλλάς, προσεχώρησε τὸ πρῶτον, τὸ ἔτος 1924 διὰ τοῦ Ν. 3092/1924, κυρώσασα τὸ κείμενον ταύτης, ὡς εἶχεν ἀναθεωρηθῆ ἐν Βρυξελλαῖς, τὸ ἔτος 1900 καὶ ἐν Οὐασινγκτῶνι, τὸ 1911.

Εἰς τὰς γενομένας μετέπειτα ἀναθεωρήσεις, ἐν Χάγγῃ τὸ ἔτος 1925 καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸ ἔτος 1934, ἡ Ἑλλάς προσεχώρησε τὸ ἔτος 1953 διὰ τοῦ Ν. 2305/1953.

Μεταγενεστέρως, ἡ Σύμβασις αὕτη, ἣτις περιέχει γενικούς κανόνας προστασίας τῶν ἀντικειμένων τῆς Ἐμπορικῆς καὶ Βιομηχανικῆς Ἰδιοκτησίας, διὰ τὰ συμβαλλόμενα Κράτη, ἀνεθεωρήθη ἐν Λισσαβῶνι, τὸ ἔτος 1958 καὶ τελευταίως ἐν Στοκχόλμῃ τὴν 14ην Ἰουλίου 1967. Τὸ κείμενον τῆς τελευταίας ταύτης ἀναθεωρήσεως ὑπεγράφη ἤδη ὑπὸ τοῦ ἐν Στοκχόλμῃ Πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Χώρας μας.

Διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ σχεδίου τοῦ Νόμου, διώκεται νῦν ἡ κύρωσις τοῦ κειμένου τῆς τελευταίας ταύτης ἀναθεωρήσεως ἐν Στοκχόλμῃ, δι' οὗ νέαι διατάξεις προσετέθησαν καὶ παλαιαὶ ἐβελτιώθησαν, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξυπηρετήσεως καὶ διευκολύνσεως τῶν συνεχῶς ἀξιομένων Διεθνῶν συναλλαγῶν, ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τούτων.

Γίνεται μνεῖα ὅτι ἐν ἄρθρῳ 6 τρις παράγρ. 1β, τοῦ ἀναθεωρηθέντος κειμένου, προσετέθη διάταξις δι' ἧς προστατεύονται, μὴ δυνάμενα νὰ γίνουιν δεκτὰ ὡς σήματα, τὰ σύμβολα τῶν Διεθνῶν Διακυβερνητικῶν Ὁργανισμῶν (Ν.Α. Τ.Ο., Παγκόσμιος Ὁργάνωσις Ὑγείας, UNESCO, F.A.O. κ.λ.π.) ἅτινα μέχρι τοῦδε ἐπροστατεύοντο παρ' ἡμῶν διὰ

ἢ κατάθεσις τούτων ὡς σημάτων ὑπὸ τρίτων ἀντικείμεται εἰς τὴν καλὴν πίστιν. Μεταξὺ τούτων συγκαταλέγεται καὶ τὸ σύμβολον τοῦ Διεθοῦς Συμβουλίου Ἐλαιολάδου, ὑπὲρ τῆς προστασίας τοῦ ὁποίου ὑφίσταται ἀνευλημμένη ὑποχρέωσις τῆς Ἑλλάδος, ἐναντι τοῦ Συμβουλίου, ἵνα καταστῆ δυνατὴ ἡ χρησιμοποίησις του ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἐξαγωγικῶν Ἐπιχειρήσεων τῆς χώρας ἡμῶν.

Ἐποβάλλομεν ὅθεν τὸ παρὸν σχέδιον Νόμου καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως περιβάλητε τοῦτο διὰ τῆς ὑμετέρας ἐγκρίσεως.

2-2-12

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Μαρτίου 1975

Οἱ Ὑπουργοὶ

Οἰκονομικῶν

Ε. ΔΕΒΛΕΤΟΓΛΟΥ

Ἐξωτερικῶν

Δ. ΜΗΤΣΙΟΣ

Ἐμπορίου

Ι. ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ

ΣΧΕΔΙΟΝ ΝΟΜΟΥ

Περὶ κυρώσεως τῆς Διεθοῦς Συμβάσεως τῶν Παρισίων τοῦ 1883 «περὶ προστασίας τῆς Βιομηχανικῆς Ἰδιοκτησίας», ὡς αὕτη ἀνεθεωρήθη ἐν Στοκχόλμῃ τὴν 14ην Ἰουλίου 1967.

Ἄρθρον Πρῶτον.

Κυροῦται καὶ ἔχει ἰσχὺν νόμου ἡ ὑπογραφεῖσα ἐν Στοκχόλμῃ τὴν 14 Ἰουλίου 1967 Διεθνή Σύμβασις Παρισίων τοῦ ἔτους 1883 «περὶ προστασίας τῆς Βιομηχανικῆς Ἰδιοκτησίας» ἧς τὸ ἀναθεωρηθὲν κείμενον, ὑπογραφὲν καὶ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος, ἐπεταί ἐν πρωτοτύπῳ εἰς τὴν Γαλλικὴν καὶ ἐν μεταφράσει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν :